SPORTUL magazin

CULESE DIN DIVIZIE

● *Toate riurile curg de la deal la vale. Și „Crișul" tot la vale curge!*

● *Cu tenacitatea-i cunoscută, Mureșan luptă și-i învinge pe apărătorii adverși! Pe cînd și pe selecționeri?*

● *De la începutul campionatului, Rapid nu joacă, improvizează. Deși formațiile au fost provizorii, rezultatele au rămas... definitive!*

● *Cu toate că au făcut un meci mediocru, cîștigînd totuși, jucătorii ploieșteni au fost primiți triumfal de către susținători. Ca și banii, punctele obținute se vede că nu au miros...*

● *Jiul, chiar și acasă, se sufocă! E curios că echipa lui Ozon... n-are aer!*

D. MAZILU
Bogdan BURILEANU

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

UN SAVANT SPORTIV ÎNCUNUNAT CU PREMIUL NOBEL

„Inainte de orice, atletismul și înotul — și numai apoi jocurile sportive"

Oaspetele nostru de azi vine din depărtările Marii Britanii și se bucură de prestigiosul titlu de deținător al Premiului Nobel, care i-a fost decernat în anul 1922, pentru reușita sa în cercetări din domeniul fiziologiei și al biologiei.

Atunci, dl. dr. A. V. HILL, profesor la Universitatea din Cambridge, avea numai 36 de ani și mai practica încă patru dintre sporturile sale favorite: marșul forțat, înotul, patinajul și automobilismul.

Astăzi dl. prof. dr. A. V. HILL a atins venerabila vîrstă de 82 de ani, dar continuă să-și desfășoare neîntrerupt activitatea înscrisă în aria unor pasiuni ce s-au întregrat în personalitatea sa: știința și, într-o măsură, chiar exercițiul fizic.

Savant cu un loc bine definit în fiziologia și biologia universală, oaspetele nostru a dăruit medicinii numeroase lucrări care i-au adus nu numai satisfacția datoriei împlinite, ci și proclamarea sa ca membru al „Royal Society" și al altor așezăminte academice de pe glob, între care și Academia Republicii Socialiste România, al cărei membru de onoare a fost ales în anul 1965.

Așadar, și sub cupola Academiei noastre.

— Experiențele mele în sport *ne-a declarat ilustrul om de știință*, au la bază atletica, și cred că așa se și cuvine în orice țară din lume, indiferent cărei ramuri sportive i te-ai devotat apoi. Condiția fizică nu o poți dobîndi decît printr-o practică superioară a atletismului. Eu mi-am ales alergarea pe distanțe medii: 800 și 1 500 metri.

Zilele tinereții mele s-au desfășurat între laborator și bibliotecă, între spital și stadion, piscină și munte.

Jucam hochei și înotam; ca orice englez, jucam rugby și, evident, fotbal, după cum luptam cu convingere în faimoasele regate studențești.

Mai tîrziu, către anii treptelor de argint ale maturității, am renunțat la alergarea zilnică și în locul ei practicam marșul forțat. Ei, da. Asta e un exercițiu strașnic. Face atît de bine destinderii mentale și e atît de util sănătății. Eu sînt medic și, deci, propriul meu cobai. Niciodată nu am practicat vreun sport, fie el chiar competitiv, de dragul performanței. M-a interesat mai întîi exercițiul în sine, datoria către organismul meu.

Personal, am amintirile cele mai frumoase din acei ani ai tinereții sportive pe care aș putea să-i numesc anii de aur.

— Și-acum, la venerabila dv. vîrstă, ce recomandări faceți celor ce intră în școli, în sport, în viața socială?

— Nu poți aspira la rezultate reale în munca ta profesională sau sportivă și, evident, la succese în orice domeniu, fără să fii pregătit pentru împrejurări în care ți se cer eforturi ce ies din comun. *— ne-a afirmat, ca citind dintr-o carte în care rațiunea și experiența unei vieți au consemnat precepte de bună reușită, savantul A. V. HILL, încununat cu Premiul Nobel, răsplată pentru ceea ce a gîndit și a realizat el în folosul oamenilor, pentru ceea ce a dăruit el omenirii, universalității.*

V. FIROIU

TURNIRUL ÎN ȚĂRILE ROMÂNE

Cavalerismul a fost o instituție caracteristică întregii Europe medievale, deci și Țărilor Române. In Țara Românească și Moldova, cavalerii purtau denumirea de *„viteji"* și erau învestiți cu acest titlu de către Domn, cînd se distingeau în diferite bătălii. Letopisețul anonim al Moldovei arată că în 1481, înapoiat la Suceava după bătălia de la Rîmnic, *„Ștefan voievod a făcut mare ospăț mitropolitului și episcopilor și boierilor săi și întregii lui oștiri. ȘI A INSTITUIT ATUNCI MULȚI VITEJI și a dăruit atunci multe daruri și îmbrăcăminte scumpă boierilor săi și vitejilor și întregii lui oștiri"*. Tot într-un cadru sărbătoresc, Ștefan voievod a instituit viteji și după o altă bătălie din anul 1497.

Legate strîns de instituția cavaleriei și în special de necesitatea pregătirii de luptă a cavalerilor, au existat anumite forme de întrecere ca *Turnirul* și *Juta*. Cunoscute în întreaga Europă, ele erau nelipsite de la serbările și petrecerile găzduite de castelele feudale, reprezentînd în timp de pace, principalul mod de măsurare a forței, îndemînării și pregătirii de luptă a cavalerului.

Turnirul era o luptă între două cete de cavaleri în care erau permise toate armele folosite de nobili. Sfîrșitul turnirurilor era de cele mai multe ori, sîngeros, soldîndu-se cu morți și răniți.

Țările Române au cunoscut și ele practicarea diferitelor forme de turnir. Documentele domniei lui Mircea cel Bătrîn, Balada istorică *„Radu Calomfirescu"* atestă practicarea turnirului în Țara Românească. În conținutul ei ne este redată întîlnirea dintre boierii Buzești și Căplești cu Radu Calomfirescu împreună cu suita sa și provocarea, din partea primilor, la turnir:

„Noi în cale ți-am ieșit
C-avem dor de hărțuit
Și la harță vitejească
Și la joacă războiască.
Ei la harță se lua
Pe jurămînt s-apuca
Stăpînii să hărțuiască
Și slugile să privească!
Incepea dar de călare

Harța cea din fuga mare
Paloșele zăngănind
Sulițele învîrtind
Buzduganele ciocnind
Și din gură chiuind".

Fragmentul citat redă o formă de turnir dar, bineînțeles, cu denumiri schimbate. Astfel, turnirul se numește *„harță vitejească"*, adică „turnir cavaleresc", întrucît am văzut mai înainte că denumirea de „viteaz" e identică cu cea de cavaler. Nu este o luptă propriu-zisă, ci o „joacă războiască", în care sînt respectate anumite reguli, deoarece în prealabil participanții au depus un jurămînt. Caracterul de clasă este evident; slugile nu puteau participa, ci numai nobilii, turnirul fiind un apanaj al lor. Alături de alte exerciții tipic medievale, turnirul — pe lîngă caracterul lui spectacular — a contribuit și la pregătirea militară a cavalerilor.

Ioan TODAN

atestă practicarea turnirului și în Transilvania, la Brașov și la Sibiu. Ele aveau loc de obicei, în timpul carnavalului. La Brașov se cunosc turniruri în anii 1512 și 1536. Tot aici un oarecare Erasmus avea un atelier în care fabrica lănci pentru turniruri.

In Țara Românească existența turnirului este confirmată de participarea unei echipe de cavaleri la un turnir la Buda, capitala Ungariei, în anul 1414, în timpul

„Sportul" a fost primul ziar de specialitate românesc. El a apărut în anul 1880 ca urmare a dezvoltării curselor de cai. De altfel, în coloanele sale se vorbește numai despre aceste curse. După numai trei numere, ziarul și-a încetat apariția.

ANTICIPĂRI HIBERNALE

Eiskunstlauf mit Temperament

Sechsfache rumänische Eiskunstlauferin trainiert zur Zeit in Füssen

Füssen (sc). Ganz in das Ausziehkleid ihrer Pflichtfiguren vertieft trafen wir im Kunsteisstadion am Kobelhang die sechsfache rumänische Meisterin im Eiskunstlauf, Elena Mois aus Bukarest an. Die 16jährige weilt mit ihrer Mutter seit knapp einer Woche in Füssen, um ihr Talent unter der Aufsicht von Kunstlauftrainer Walter Hofer weiterzubilden.

„Bibi", wie Elena Mois in ihrem Freundes- und Bekanntenkreis genannt wird, erblickte am 12. Februar 1952 das Licht der Welt. Mit sechs Jahren stand sie zum erstenmal auf dem Eis und damit begann ihre sportliche Karriere. Mit elf Jahren — nach fünf Jahren hartem Training — führte sie ihr Können die Stufenleiter des Erfolgs empor und 1963 holte sie sich den

Mai e vreme pînă la primele starturi ale patinatorilor noștri. Și totuși, ei s-au făcut de pe acum remarcați în coloanele presei sportive de peste hotare. De data aceasta, vestile vin de la Füssen (R.F. a Germaniei). Avem în față o tăietură din ziarul „FUSSENER BLATT". Eroina unui articol pe două coloane, intitulat „Patinaj artistic cu temperament..." este Elena Moiș.

Patinatoarea noastră se află de mai multe zile în cunoscuta localitate de sporturi de iarnă din Alpii Bavariei, unde se antrenează sub supravegherea specialistului vest-german Walter Hofer. „Cufundată în desenarea pe gheață a cercurilor dintr-o complicată figură obligatorie, așa am întîlnit-o, sub cupola patinoarului acoperit din Kobelhang, pe campioana României, Elena Moiș" — *scrie reporterul ziarului din Füssen și tot el notează, în continuare, că prezența acesteia printre elevii lui Walter Hofer nu este întîmplătoare. Cu prilejul unei demonstrații internaționale de patinaj artistic care a avut loc la Moscova, acum doi ani, „Bibi" a fost remarcată de antrenorul Hofer. El și-a exprimat dorința de a lucra cu tînăra patinatoare din România, pe atunci în vîrstă de 14 ani. Iată, deci, planurile de atunci puse azi în practică.*

Sîrguința arătată de noua sa elevă, progresele în executarea figurilor obligatorii, interpretarea plină de temperament a unui nou program de libere — sînt tot atîtea motive de satisfacție pentru specialistul din Füssen, care prevede, în viitoarele evoluții de concurs ale campioanei române, posibilitatea unor performanțe înalte.

Duminicile unui nesportiv

SPORTUL ÎN ȘCOALĂ

Au început școlile și, o dată cu năvala copiilor prin curți în pauzele lecțiilor, Capitala a reîntinerit și ea parcă. A reîntinerit în plină toamnă, poposită prea curînd pe malurile Dîmboviței, în teii de la Șosea, pe străduțele tăcute ale vechiului București, peste zaplazurile cărora perdelele de verdeață au prins, înainte de soroc cocleala ruginei. Au bătut însă ploi și vînturi învălmășite peste acest septembrie pe ducă, și s-a mai abătut peste ele și un val de căldură canculară, chiar în zilele cînd școlarii și-au reluat mica trudă de fiecare toamnă.

Trudă fertilă, ale cărei roade le culege fiecare în parte și toți împreună, în virtutea zicalei populare: ai carte, ai parte!

Dar „cartea" zilelor noastre, procesul de învățămînt al copiilor și tineretului înregistrează, cu fiecare an, modificări complexe și o tot mai răspicată apropiere de viață. Pedagogia modernă scoate cele mai mari rezultate ce se pot obține în perioada de școlarizare. Din șirul metodelor ei face parte și educația fizică în școală, căreia dacă nu i s-au afectat mult mai multe ore decît avea în trecut, i se acordă o cu totul altă atenție și importanță decît în școala de odinioară: prestigiul sportului acoperă astăzi o mai mare arie a elevilor și profesorilor și chiar mai mult din timpul liber al școlarilor.

Cum mi-e dat să trec deseori pe lîngă cîteva licee și școli generale din cartierele pe unde mă poartă frecvent obligațiile profesionale, sînt mereu captivat de veselia recreațiilor, în care mîini repezi și pricepute aruncă, fără s-o încurce, mingea de baschet, urmărindu-i toate zig zag-urile prin văzduh. Sînt și alți trecători, în afara mea, care își răresc pașii sau chiar se opresc, spre a privi agitația însuflețită a jocurilor școlarilor, captivați de strigătele lor vioaie ce se răsfrîng, într-un necontenit ecou sprințar, printre clădirile din jur.

Neastîmpărul vîrstei, în consonanță cu prospețimea ei de simțire, află o supapă potrivită în gimnastică, în atletism, în jocurile cu balonul, a căror alternare și succesiune de experiențe nu sînt lipsite nici de un ascuns pedagogism: dezvoltă spiritul de echipă, cultivă în oameni de mîine darurile naturaleții și candorii, care nu sînt, cum se crede îndeobște, proprii doar copilăriei! Sportul acesta școlar sădește virtos în tineri instinctele mișcărilor armonioase, economice și cu finalitate precisă, stîrnește resursele de onestitate și loialitate în jucători, promovează spiritul de emulație și contribuie la făurirea acelei imaginații integrale, în lipsa căreia omul nu e decît pe jumătate părtașul vieții și al miracolelor ei perpetue.

Cred că, în procesul de educație prin școală, sportul stă pe aceeași treaptă, ca valoare pedagogică, cu literatura, muzica și desenul, fiindcă iscă mereu, asemenea artelor, neașteptate flori de închipuire.

George SBÂRCEA

Cine sînt eu, „VAGONUL"?

Promovarea mea în campionatul diviziei A de fotbal a stîrnit în lumea „microbiștilor" nedumeriri, curiozități, semne de întrebare ca acestea: Cine sînt? De unde vin? Care este trecutul meu? De ce mă cheamă „Vagonul"? etc. Întrebările sînt firești și tocmai de aceea mă simt obligat să trec la autobiografie, cu unicul scop de a mi se cunoaște arborele genealogic. Atenție, deci, simpatizanți, adversari și... „Ion Poștașu".

„Omul și mingea" — iată deviza antrenamentului condus de T. Jurcă la Vagonul Arad. Pregătiri asidue explicabile prin importanța meciului de astăzi: primul derby arădean pe scena primei divizii...

Foto: V. BAGEAC

Locul meu de naștere: Fabrica de Vagoane WEITZER din Arad. Primul meu nume a fost **„Asociația sportivă a Fabricii de vagoane"**. Asta s-a întîmplat în toamna anului 1909, cînd un grup de tineri muncitori au dus pînă la capăt o inițiativă lăudabilă. Dintre foștii tineri, acum veterani, mai vin unii și astăzi să mă vadă la meciuri. Pot cita pe Ludovic Palinkas, pe Gheorghe Șirianu și pe alții.

Consemnarea existenței mele are loc abia la 5 mai 1910, cînd ziarul local inserează cîteva rînduri despre meciul pe care l-am susținut cu Clubul Atletic Arad, meci pe care l-am pierdut cu 6—1. Reproduc un fragment din cronica meciului: **„...tinerii de la Fabrica de Vagoane nu au încă un statut aprobat, nu au o bază materială corespunzătoare, dar au o echipă de fotbal și un sănătos spirit de echipă"**. Apoi, am luat parte la campionatul teritorial al anului 1910—1911. În returul acestui campionat, am fost silit să-mi schimb numele în „Asociația Sportivă Arădană", pentru motivul că direcțiunea fabricii a interzis activitatea sportivă în uzină.

În vara anului 1911, în urma acțiunilor sindicaliștilor metalurgiști în mai multe orașe au fost înființate echipe muncitorești. La Arad exista aceeași situație și deoarece eram aproape de desființare, „metalurgiștii" m-au înfiat aproape cu întreaga echipă și am primit denumirea de „Asociația Muncitorească de Educație Fizică Arad". (A.M.E.F.A.).

Începînd din anul 1932, am devenit o echipă fruntașă în divizia A. Am crescut mulți jucători cu renume: Auer, Sanislo, Braun, Bătrîn și alții. Și totuși... în anul 1940 a urmat desființarea. Motivul? Structura muncitorească a echipei nu se încadra în ideologia oficială de pe atunci.

După război, am fost chemat din nou la viață. Am renăscut cu aceeași jucători care au fost siliți să mă părăsească în anul 1940. Sprijinul meu venea acuma din partea sindicatului lemnarilor și micilor meseriași. Denumirea mea era A.M.M.E.F.A. (Asociația Muncitorilor și Meseriașilor pentru Educație Fizică Arad). Am început bine și eram foarte optimist, dar... a urmat epoca I.T.A., care a atras toată atenția asupra acestei echipe.

Eu am pornit în divizia B, înfruntînd dificultăți materiale, pînă în anul 1948, cînd am fuzionat cu Astra, devenind A.M.E.F.A.-A.S.T.R.A. Trebuie să fac aici o paranteză. În anul 1933, a luat ființă în cadrul Uzinei de vagoane echipa de fotbal A.S.T.R.A. Meciul de inaugurare l-am susținut împreună, A.S.T.R.A., sora mea mai mică, a rămas însă o echipă modestă în campionatul orășenesc. Cît eram A.M.E.F.A. nu aparțineam direct de fabrica de vagoane, dar indirect, prin nenumărate fire, am avut întotdeauna legături cu ei. Fuzionarea mea n-a fost așadar întîmplătoare, așa că am venit din nou acasă, în uzină, de unde plecasem cu mulți ani în urmă. Au urmat zile bune și mai puțin bune: în 1948 retrogradez în campionatul județean, din nou în „B" — în anul 1955, iarăși în „C", apoi din 1957 în „B", pînă în 1963. Retrogradez din nou, revin după un an și urmează o serie de locuri fruntașe în divizia secundă. Iar în 1968 obțin promovarea în divizia A. Acesta este, pe scurt, istoricul.

Și acum problema sensibilă a numelui meu, care a supărat pe mulți cronicari sportivi. Dar, să recapitulăm întîi denumirile anterioare. În 1948 AMEFA-ASTRA. A urmat AMEFA-Flacăra roșie. În 1949 AMEFA-Flamura roșie. Între 1951—1955 METALUL, Flamura roșie-AMEFA!! Apoi în 1956 Energia-Metalul, iar începînd din 1957 Uzina de vagoane — AMEFA. Din 1961 nu mai sînt și AMEFA, ci numai A. S. Vagonul, sau mai pe scurt Vagonul. Dacă s-ar conferi titluri, desigur că aș fi campioană la... denumiri. Și, totuși, lumea continuă să-mi caute un nou nume.

Cine va fi nașul celei mai vîrstnice echipe de fotbal din țară și, totodată, mezinul diviziei A?

Iosif SIRBUȚ

BAROMETRUL FORMEI SPORTIVE OGLINDIT DE MEDIA NOTELOR ACORDATE DE ZIARUL NOSTRU

Echipele	Etape (Medii) I	II	III	IV	V	VI	VII	Media generală	EX.	FB	B	M	SL	FSL
1. „U" Craiova	7,6	7,4	6,7	6,8	7,2	8,0	6,9	7,2	—	1	3	3	—	—
2. U.T.A.	6,9	7,3	7,5	7,0	7,2	7,0	7,1	7,1	—	—	6	1	—	—
3. Steaua	7,4	7,7	6,2	7,0	7,3	7,4	6,8	7,1	—	—	5	2	—	—
4. A.S.A.	6,9	6,6	7,3	7,6	6,4	6,6	7,9	7,0	—	—	3	4	—	—
5. Dinamo Buc.	6,6	6,9	—	7,8	6,6	6,9	6,8	6,9	—	—	1	5	—	—
6. „U" Cluj	6,4	7,1	6,5	7,1	7,4	6,1	7,3	6,8	—	—	4	3	—	—
7. Petrolul	6,8	7,2	6,4	7,1	7,9	6,1	5,3	6,7	—	—	3	3	1	—
8. Jiul	7,1	6,3	6,5	7,3	7,0	5,5	6,9	6,7	—	—	3	3	1	—
9. „Poli." Iași	7,3	5,8	7,2	6,8	6,8	6,9	5,9	6,7	—	—	2	3	2	—
10. Farul	5,9	6,7	6,5	6,5	6,5	7,2	7,4	6,7	—	—	1	5	1	—
11. Vagonul	7,0	6,8	6,1	6,5	6,4	6,7	6,2	6,5	—	—	1	6	—	—
12. Crișul	7,1	6,9	6,4	6,7	5,9	6,4	6,0	6,5	—	—	1	5	1	—
13. Dinamo Bacău	6,8	5,7	6,7	6,1	6,3	8,1	5,3	6,4	—	1	—	4	2	—
14. F.C. Argeș	5,4	7,4	—	6,0	6,7	6,8	6,3	6,4	—	—	1	4	1	—
15. Progresul	5,5	6,9	5,7	7,7	7,1	6,4	4,8	6,4	—	—	1	2	2	1
16. Rapid	7,0	5,8	6,1	5,5	6,5	7,3	6,0	6,3	—	—	1	3	2	—
Media generală	6,7	6,8	6,6	6,9	6,9	6,8	6,4	6,7	—	2	39	56	12	1
DIVIZIA A.														
Goluri marcate	23	21	11	22	16	29	21	21,8						
Media golurilor	2,8	2,6	1,5	2,7	2,0	3,6	3,8	2,1						

Legendă: EX, FB, B, M, SL, FSL = Formă excelentă, foarte bună, bună, mediocră, slabă, foarte slabă

Tabel realizat de B. HOROS

RĂSPUNDE Ion Poștașu

DAN SPĂTARU, PROFESOR DE EDUCAȚIE FIZICĂ, BUCUREȘTI. V-ați bucurat degeaba! Nu cunoașteți, după cum se vede, forma impersonală, în cadrul căreia construcția... incriminată de dv. — „în regulamentul difuzat de F.R. Fotbal SE SPUNE următoarele" — nu face nici o abatere de la gramatică. Tot e bine că nu sînteți profesor de limba română!

GH. POPESCU, BUCUREȘTI. Ne-au plăcut cîteva „melodii" fotbalistice: RAPID: NU-ȚI ȘADE BINE CÎND PLÎNGI; PAVLOVICI: TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM; CRIȘUL: NICI O LACRIMĂ.

GHEORGHE POP, GHERLA. În cadrul turneului U.E.F.A. 1962, de la București, juniorii noștri au obținut, în ordine, următoarele rezultate: 2—2 cu Belgia, 0—0 cu Portugalia, 3—0 cu R.F. a Germaniei, 4—0 cu Turcia (semifinale) și 4—1 cu Iugoslavia (finala).

VASILE TILMACIU, TECUCI. Nu înțeleg de ce nu... înțelegeți o problemă pe care am explicat-o în cîteva rînduri. Dublarea golurilor înscrise în deplasare, în unele competiții europene, se face numai în cazul cînd nici punctele, nici golaverajul n-au putut departaja două echipe. La 3—1 pentru Rapid, la București, și 5—2 pentru O.F.K. Beograd, la Belgrad, s-ar fi calificat iugoslavii, care ar fi realizat golaverajul de 6—5.

DORU GHERGHEL, CRAIOVA. Am făcut cunoștință cu cuvintele marșului pe care l-ați compus în cinstea Universității Craiova. „Muzica — ne spuneți — n-o trimit deocamdată". Vă mulțumim sincer!

UN GRUP DE CITITORI DIN PLOIEȘTI. Colaboratorul nostru, Gh. Mitroi, și-a imaginat cronica pe care ar fi putut s-o scrie Dumitriu III. Cu atîția fotbaliști deveniți cronicari sportivi, nici nu mă mir că n-ați știut care este adevărul!

GHEORGHE GOLTAN, CLUJ. Calculînd punctele pe care le va realiza Universitatea, pînă la sfîrșitul turului, ați socotit și punctele de la... Ploiești. Nu vi se pare că vindeți pielea ursului din pădure? De altfel, de-a lungul campionatelor, Universitatea Cluj n-a învins niciodată pe Petrolul la Ploiești. Invers s-a întîmplat...

ȘT. BAZARCA, CLUJ. Echipa de fotbal U.T.A. a luat ființă în 1946. Ea a și cîștigat primul campionat de după război — cu 11 puncte avans!

N. VASILESCU, BUCUREȘTI. Ne amintim cu plăcere de victoria dv. în Turul României — ediția 1953. Cît privește... reclamația pe care o faceți, ea e neîntemeiată: etapa Cluj — Oradea a fost atunci împărțită în două. O semietapă de 50 km, Cluj — Huedin (contratimp individual), cîștigată de C. Istrate, o a doua semietapă Huedin-Oradea (100 km), încheiată cu victoria dv. Prin adunarea timpilor din cele două semietape, învingătorul etapei, la Oradea, a fost C. Istrate, așa cum s-a consemnat în „Retrospectiva" noastră.

HORIA PANAUTOPOL. Pe alocuri, combinația de „fîlme" este bine făcută. Sistemul a fost însă prea mult folosit, astfel că ne-am propus să facem o... pauză.

VICTOR MARINCOȘ, COMUNA PLAIEȘTI. Fotbaliștii noștri au luat parte la turneul final al C.M., în 1930, 1934 și 1938. Este adevărat însă că, numai o singură dată, în 1934, au trecut prin sita preliminariilor, la celelalte ediții campionatul mondial începînd cu turneul... final. În 1934, ne-am calificat însă prin luptă: 2—1 cu Iugoslavia (la București) și 2—2 (nu 1—7!) cu Elveția (la Berna). Noi am realizat astfel 3 puncte în timp ce iugoslavii, obținînd victoria la elvețieni, dar pierzînd în fața noastră, n-au putut realiza decît 2 puncte (Nu s-a jucat, după cum se vede, tur-retur, ca astăzi).

FLORINACHE VELCU, BUCUREȘTI. Dacă ar fi să facem o glumă, am spune că, din oficiu, pornește cu o stea arbitrul care are curajul de a da un „11 metri" în favoarea... oaspeților. Oricum, arbitrajul lui D. Isăcescu, în meciul Vagonul — Universitatea Craiova, a fost bun, competent și, în același timp, imparțial. Ne-a confirmat-o chiar antrenorul craiovenilor, deși i-ar fi convenit ca arbitrul să fi trecut cu vederea faultul lui Mincă, din ultimul minut de joc! Nu răspundem noi pentru alte... aprecieri, de care am rămas la fel de surprinși.